

Hồi 04

Điên Đảo Ngũ Hành Trận

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn lại không cho đi. Triệu Thanh nói:

- Đừng ngăn cản ta, ta nhất định phải xông vào.

- Không được, cô nương bắt tất hành động như thế, xin cô nương ở đây đợi tại hạ.

- Tại sao? - Nàng ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì cô nương là một tiểu nữ nhi.

- Các hạ nói gì thế? - Nàng hơi giận lên.

- Cô nương nên biết những tên đó đều là hung ác nguy hiểm, tại hạ không yên tâm để cô nương trải qua sự nguy hiểm, xin cô nương hãy ở đây đợi tại hạ.

Trong lòng nàng hơi rung động nói:

- Có thật người quan tâm đến ta sao?

- Chưa phải là quan tâm, đó chỉ là đạo nghĩa.

- Thế thì ta không đi không được.

Nàng vọt lên trước, gần như muốn đụng vào cổ tay của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ khẽ thở dài:

- Thôi được, cứ coi là quan tâm đi. Trong thời gian nửa giờ, vạn nhất tại hạ không ra khỏi trận được, xin thay tại hạ đến Kim Dung thành, báo cho Thần Kiếm Dương Cao một tiếng.

Triệu Thanh nhìn chăm chăm vào chàng với ánh mắt sáng rực, rồi cất tiếng nói vô cùng dịu dàng:

- Đa tạ các hạ, nhưng ta không thể để cho các hạ trải qua sự nguy hiểm, ta sẽ không rời các hạ nửa bước, chúng ta cùng nhau xông vào đi thôi.

Ngay phía bắc, trong làn gió lạnh rít lên từng hồi ở khu gò mã đột nhiên vang lên một tiếng kêu gào thảm thiết, khiến người nghe thấy không khỏi rùng mình.

Ngọc Kỳ nghiêng răng nói:

- Tốt! Chúng ta xông vào, xin nhớ kỹ, các vị nhất định không được xông lên bừa bãi.

Chàng thận trọng tiến về phía trước. Triệu Thanh và Phi Hồng, hai người bám theo chàng sát gót.

Nơi phía sau họ nói chuyện cách khoảng ba mươi trượng, bốn người áo trắng theo sau giờ chỉ còn lại ba người, họ nấp vào một bên chăm chú lắng nghe. Một người lên tiếng:

- Thiếu công tử, chúng ta vào hay không?

Thiếu công tử trầm ngâm một lát nói:

- Không cần đâu, công lực của tử tử đủ ứng phó với bọn quỷ ấy rồi! Có tử tử dẫn đầu xông vào trận, ta rất yên tâm.

- Nếu vậy chúng ta hãy ở ngoài chờ đợi, chuẩn bị cờ hiệu dẫn họ ra khỏi trận.

- Không có cơ hội cho họ ra khỏi trận đâu. Hừ! Đột nhiên thanh âm truyền ra từ phía trái của một ngôi mộ hoang, cách khoảng năm sáu trượng, vừa lạnh lùng vừa như ma kêu quỷ khóc.

Trong ngôi mộ hoang, hai bóng người lù lù xuất hiện.

Người vừa hiện thân ra đó là lão mù ở trên lầu của Nam Lặc Lão Điểm, sau lưng lão cũng là tên tiểu hóa tử đó.

Vị đại thần ở bên trái của Thiếu công tử, hướng về phía lão mù lãnh nhiên nói:

- Cái lão già mù kia, giả sử ta là lão, thì lập tức ngoan ngoãn chạy ngay đi để thoát thân, tránh bị làm mất mặt, lão không xứng cùng chúng ta động thủ. Mặc dù lão có thuật xem trời nghe đất, nhưng lại quên rằng thuật ấy so với chúng ta cao minh hơn lão nhiều lắm.

Lão ma cười lạnh như băng, vẫn dùng cái giọng quái quỷ ấy nói:

- Người nói dốt quá, nếu biết lão phu ở đây, các người làm sao dám lớn tiếng nói chuyện, tiết lộ hành tung ra.

Thiếu công tử cười ha hả nói:

- Đó là bởi vì chúng ta coi lão như là tiểu hài nhi ba tuổi, lão không tin phải không?

- Thằng bé này răng bé mũi nhọn quá, đáng chết lắm!

- Lão tốt nhất hãy nên tự biết mình, nếu không hối hận không kịp lão không tin, thì hãy xem thử sau lưng mình là ai.

Thiếu công tử ung dung nói.

Lão mù vẫn đứng yên, tiểu hóa tử quay đầu lại nhìn, kêu lên một tiếng kinh hãi.

Lão mù vội quay lại, giật mình ớn lạnh.

Cạnh ngôi mộ hoang, cách lão chỉ khoảng ba trượng, hai người áo trắng vóc người cao to, thanh trường kiếm dắt ở bên hông, đang đứng im trong bóng tối như hai cái xác không hồn.

Bộ ngựa bắt ve không dè chim sẻ đứng sau, lão mù hơi run sợ, với thính giác cực kỳ bén nhạy của lão, thế mà có người đến sau lưng mà lão không biết. Thân thủ của người này quả thật phi phàm.

Trong lòng lão cảm thấy rờn rợn, lão cảm thấy công lực của hai người này không phải tầm thường.

- Người là ai? - Lão quát lên hỏi.

Hai người áo trắng giống như những người câm điếc, không ai lên tiếng cả.

Lão mù hừ lên tiếng, cầm cây gậy Hoàng Ngọc bước lên phía trước hai bước, nói:

- Nói tên ra đi! Các hạ, lão mù này muốn xem thử các hạ có bao nhiêu cân lượng.

Một trong hai người bắt đầu nói với giọng ung dung nhưng cũng không kém phần uy nghiêm:

- Tại hạ vốn là một kẻ vô danh trong thiên hạ, không muốn hại ai, nếu trước đó miệng lão không nói muốn động tay động chân với chúng ta, thì lão bình yên vô sự rồi.

Người thứ hai cũng với giọng như thế nói:

- Tại hạ đếm từ một đến ba, nếu lão vẫn không đi, thì sẽ hối hận không kịp đâu.

- Ha ha, các hạ thật sự muốn coi lão như con nít rồi.

Lão mù cười lớn như điên vừa có vẻ kiêu ngạo, hai đôi mắt ấy lúc thường không mở mắt, nay lại phát ra những tia sáng long lanh lạnh lẽo.

Lão mù quát lớn một tiếng, cây gậy Hoàng Ngọc như tia chớp nhoáng một cái vung tới, đánh ra một chiêu Độc Long Xuất Động.

Bóng trắng cũng ứng biến thần tốc phi thường miệng đếm "Một", rút kiếm vung tới như mãnh hổ.

Hai vũ khí vừa giao nhau, vang lên tiếng ngân lạnh ngắt của kim khí, hai người vội lùi nhanh ra sau.

- Thêm một chiêu nữa đây. Lão mù kêu lên giận dữ, cây gậy lại bổ nghiêng xuống.

Bóng trắng hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói: “Hai!”

Kiểm tung ra chiêu Bình Địa Dững Liên. Choang một tiếng gậy kiếm lần nữa chạm nhau, gió mạnh tốc ra, hai người lại lần nữa lập tức lui ra.

Áo của hai người mặc dù không có gió nhưng nó lại tung bay, cả hai trong lòng ai cũng kinh hãi thâm. Trong mắt của lão mù hung quang rực sáng, từ từ giơ cao cây Hoàng Ngọc của mình tiến lên hai bước, trầm giọng nói:

- Tiểu tử! Người thật là kiêu ngạo, đỡ được hai gậy của lão phu, tuyệt chẳng phải là tên vô danh tiểu tốt.

“Ba!” - Bóng trắng nghiêm giọng quát.

Đột ngột, đường kiếm vẽ thành một cầu vòng, tiếng rít chói tai, chiếc cầu vòng bạc giống như một hình tròn đang phát sáng, lao tới về phái lão mù.

Lão mù hừ lên một tiếng lạnh lùng, gậy Hoàng Ngọc như một cơn gió mạnh nổi lên, hàng nghìn hàng vạn cái bóng của nó như con rồng giận dữ đang giơ vuốt, nghênh tiếp cái vòng bạc ấy.

Lần này không còn nghe thấy tiếng binh đao vang lên khi chạm nhau. Chỉ thấy những ánh bạc lấp lánh như ánh chớp bay ra tám phía.

Ngoài hai người đang giao đấu, những người còn lại đứng im không một chút động đậy, hết như không thấy xảy ra sự cố nào cả.

Hai người đột ngột tách ra, lão mù thối lui ra sau lia lịa, thân mình không ngừng rung lên, trên vai trái của lão một vết mũi kiếm dài hai tấc, đã nhuộm hồng chiếc áo màu xám tro.

- Thật là cao minh, lão phu thua rồi, sau này xin gặp lại. Lão nói hết sức hung hãn. Thân hình nhoáng một cái, lao vào trong khu rừng ở phía bên phải, nơi ấy những ngôi mộ hoang chồng chất lên nhau, cây khô lộp lộp, chỉ hai ba ánh chớp thì thân hình không còn thấy nữa.

Tiểu hóa tử vội chạy theo lão bén gót.

Về phần Ngọc Kỳ và Thanh cô nương, ba người men theo tấm bia đá ở ngôi mộ hoang, từng bước đi vào bên trong.

Ngọc Kỳ đi trước, đột nhiên nghe thấy Triệu Thanh dùng phép truyền âm nhập mật ở phía sau nói đến:

- Ở phía bên trái khu vườn mộ có người.

Ngọc Kỳ nói:

- Hãy lưu ý bọn mai phục sắp ra tay, hãy biến đổi vị trí, theo tại hạ xông vào cửa tử ở phía đông.

Thanh cô nương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không chạy vào đường sống, lại chạy vào con đường hung hiểm?
- Đường sống được bố trí sau chỗ chết, qua cửa tử tức khắc sẽ đến cửa sống, bọn chúng không giấu ta được đâu. Đi!

Tiếng “Đi” vừa dứt, ba người cùng lướt đến phía đông của khu vườn.

Đột ngột, trong bóng tối của ngôi đình nơi nghỉ mát ở phía bên mộ, vang lên tiếng quỷ rít nghe đến chói tai, tiếp theo sau là tiếng nổ vang rền.

Theo sau tiếng nổ cực lớn là sương mù dày đặc từ từ dâng lên, trong làn sương mù ẩn ứot có nhiều bóng người như u linh quỷ mị. Trong không gian, đầy dẫy những tiếng rú gào như muốn hút lấy hồn người, tình thế dùng dằng hung dữ.

Hai vị cô nương, từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy trận thế lạ lùng này, sợ qua đến nỗi hoa dung thất sắc, kêu lên kinh hãi nhảy bổ về phía trước.

- Bình tĩnh lại, đó chỉ là ảo ảnh thôi, không đủ gây hại đâu. Ngọc Kỳ trầm giọng nói, đưa tay ra ngăn lại hai người.

Hai vị cô nương kinh hoàng, vội vàng nắm lấy bàn tay của Ngọc Kỳ. Triệu cô nương nói:

- Thật lợi hại, trong trận pháp này dường như anh hùng chẳng còn có đất để dụng võ.

Ngọc Kỳ cười nói để cho hai nàng yên tâm:

- Thanh cô nương nói sai rồi, phải nói anh hùng có đất dụng võ mới đúng, ở trận này tinh thần nếu rối một cái, tất mình sẽ bị chết. Xin nhớ kĩ, ở đây chỉ dựa vào cảm giác phân biệt cái nào giả cái nào thật, không được ra tay quá mức mà làm tổn hao chân lực. Vừa nói xong, chàng vung tay ra khỏi hai người, chân lực tụ vào chưởng tâm, vung một chưởng ra phía trước.

Chưởng lực phát ra thật thần kì, không một âm thanh không một tiếng động, trong màn sương mù dày đặc cách xa một trượng, vang lên một tiếng kêu thảm thiết, đó là tiếng kêu chết của một tên bị chưởng lực đánh trúng.

Thanh cô nương dựa sát vào mình chàng khẽ nói:

- A! Chưởng lực này của các hạ dường như trông rất quen.

- Cô nương biết chưởng lực này ư? - Ngọc Kỳ vừa hỏi, vừa hết sức chú ý những tiếng động kỳ lạ ở chung quanh.

- Ô! Nhớ ra rồi, Song Tuyết Kỳ Nhu và các hạ có mối quan hệ như thế nào?

Ngọc Kỳ lấy làm lạ đáp:

- Đó là nghĩa thúc tổ của tại hạ, cố sao cô nương lại biết Song Tuyết Kỳ Nhu?

Thanh cô nương cười đáp:

- Ta chỉ nghe phong phanh thế thôi, các hạ vừa từ thâm sơn trở về Trung Nguyên.

- Ủa! Sao cô nương biết? Ngọc Kỳ chấn động quay mình lại.

Thanh cô nương mỉm cười nói:

- Các hạ luyện Âm Nhu chưởng lực, ta chỉ đoán mò mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trong vùng mờ mịt, một mũi kiếm sáng loáng nhắm hướng ba người đâm tới như điện xẹt.

Ngọc Kỳ lướt lên trước một bước. Tay của chàng giống như được đúc bằng gang thép, không mấy may tổn sức, tay vừa vung ra, mũi kiếm đang tung ra phía trước bị lật trở lại, chàng chụp lấy chuôi kiếm, quát lên:

- Để ý bên phải! Hai cô nương đang chia nhau đứng ở hai bên, vội vàng cùng dựa lưng vào nhau, bốn bàn tay ngọc nhẹ nhàng vung ra ba phía đồng thời vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Thanh cô nương nói:

- Dương thế huynh, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, như vậy không ổn rồi!

Ba chữ "Dương thế huynh", làm cho Ngọc Kỳ như đang mơ mơ ảo ảo. Nhưng tình thế không để cho chàng suy nghĩ, hai thanh kiếm từ đâu đó xuyên qua lớp sương mù dày đặc, lướt tới như tia chớp.

Chàng ghì tay xuống, tung ra chiêu Canh Phong Tảo Vân, hai thanh kiếm bị đánh bay đi, trong sương mù liền vang lên hai tiếng kêu thảm thiết.

Chàng lại tung ra một cước, đá bay cái thi thể ở dưới đất nói:

- Mau theo tại hạ di chuyển về phía phải. Thế là ba người cùng bước về phía hướng phải. Chưa đến ba trượng trước mặt có một hàng rào sắt kiên cố cản đường, chàng lại nói:

- Thanh cô nương, hàng rào sắt này cô phá được không?
- Để tiểu muội thử xem.

Triệu Thanh cô nương rút ra cầm tay một thanh kiếm ánh bạc chói mắt, thanh kiếm toát lên hàn khí âm u, khí lạnh đến cắt da, quả là bảo kiếm. Một tiếng vang lên như long ngân, hàng rào sắt giống như gỗ mục, đứt hết năm đoạn, hiện ra một cái lỗ to tướng.

“Vào!” - Ngọc Kỳ kêu lên, giơ cao thanh kiếm vừa cướp được nhảy lên trước tiên.

Quái! Ba người vừa vào trong vườn mộ, trước mắt hơi sáng lên, sương mù phủ đầy ở ngoài hàng rào sắt nhưng không bén mảng vào trong.

Chung quanh khu vườn mộ rộng lớn này, những bức tượng bị đổ sập theo sự tàn phá của thời gian.

Ở mặt phía đông, có một tòa thạch đình đã bị đổ sập phân nửa, ở đó có một cây đèn lồng phát ra màu ánh sáng xanh lợt lạt, rung rinh trước gió, giống như ngọn ma trời.

Cả một khu vườn mộ này thật âm u đáng sợ, dường như chung quanh mỗi góc tường mỗi ngọn cây nhìn là những âm hồn đang chờ đợi đầu đây.

Ngọc Kỳ quan sát bốn phía, rồi dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Cái đèn quý ở trong ngôi đình, đúng là đèn hiệu lệnh, nếu mà tắt ngọn đèn đi, thì trận thế này không cần đánh tự khắc nó sẽ tan.

- Vậy thì tiểu muội đi đập bể cây đèn đây! Thanh cô nương nói, bước lên trước một bước.

Ngọc Kỳ vội vàng nắm lấy tay áo của nàng, nói rằng:

- Không! Xung quanh ngôi đình ấy nhất định sẽ đặt cơ quan ám khí, không nên mạo hiểm.

- Nếu vậy thì phải dùng ám khí đập bể nó.

- Quá xa trừ phi ám khí đó phải bắn xa ngoài ba mươi trượng.

Thanh cô nương khẽ thở dài:

- Làm sao bây giờ?

Ngọc Kỳ nói:

- Chúng ta từ từ đến gần, khoảng mười trượng chúng ta sẽ cố hết sức mà làm.

Hai vị cô nương gật đầu, chàng lại nói tiếp:

- Xin nhị vị cô nương cẩn thận đề phòng. Nơi góc xó xỉnh nào cũng có người quan sát, không thể sơ suất.

Chàng vận công để hộ thân, rồi từng bước thăm dò mà tiến.

Ngọc Kỳ bước đến bước thứ bảy, lập tức thanh kiếm vung lên, chém thật mạnh mẽ vào đồng tuyết cách ngoài ba thước. Đồng tuyết bay tứ tung hiện ra một cái hố sâu.

- Đây là cơ quan đầu tiên, thiết kế trong cửa tử này, há không đáng cười sao? Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói.

Hai vị cô nương lại không cười, Triệu Thanh nói:

- Cơ quan đơn giản càng dễ thu được hiệu quả, người tiến vào chỉ có lưu ý những nơi đặc biệt, nếu không có Dương huynh chắc chắn ta đã bị lọt bẫy rồi.

Ba người vừa bước thêm được mấy bước, đột nhiên trong bóng tối nơi những ngôi mộ cổ, vang lên tiếng đạn nổ và tiếng cung tên rời khỏi hộp nổ, những mũi loạn tiễn bắn thẳng vào ba người như đàn châu chấu đang bay tới.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương thần thái trầm tĩnh, hóa kiếm như muôn ngàn đóa hoa sen.

Hơn một trăm cây loạn tiễn giống như bị một cơn gió mạnh quét tới, đồng loạt bay lên rồi rớt xuống. Ngọc Kỳ cùng hai vị cô nương đồng thời hữu chưởng phát ra, những ngôi thạch mộ xung quanh bị đánh vỡ ra, gió cát cuốn tung tóe như một trận cuồng phong.

Những tên địch nhân ẩn trốn ở bốn phía, tất cả đều kinh hoàng trước thần tuệ cao siêu của ba người, cùng phát lên tiếng kêu sợ hãi.

Ngọc Kỳ liền quát lớn:

- Mau bước ra đây trả lời, nếu chúng bay không đứng lên, nơi đây sẽ biến thành biển máu!

Xa xa ở phía sau những đám mồ mả, xuất hiện vô số những tên áo trắng, khăn trắng bao trùm lấy đầu, mạng che mặt cũng màu trắng, đao thương kiếm côn ánh lên một màu sáng bạc, toàn thân từ trên xuống dưới một màu trắng toát, chỉ có đôi mắt là màu đen thôi.

Hiển nhiên, ở đây bốn bề đều có hầm hố, nếu không làm sao có thể vọt ra bao nhiêu tên màu trắng như thế.

Ở phía sau một tấm mộ bia, nối đuôi nhau xuất hiện nhiều bóng người to lớn có cách ăn mặc giống nhau, vạt áo phía trước ngực của bọn chúng có thêu hình một cây

kiếm nhỏ màu vàng, tay cầm cây đao ánh thép phát ra màu lạnh lẽo, đang chia nhau ra đứng ở hai bên.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương lao mình tới họ.

- Các hạ xin đứng lại! Hãy báo danh. Hai tên áo trắng đồng thời quát lớn, hai cây đao vung ra, ngăn chặn đường đi.

Ngọc Kỳ ngừng bước, trầm giọng nói:

- Ai là thủ lĩnh nơi đây, tại hạ cần gặp người ấy!

- Các hạ hãy báo danh đi, đây là quy tắc. Gã đại hán vẫn lên tiếng quát.

Ngọc Kỳ nổi giận hét:

- Chúng bay không đáng để cho ta xưng tên.

- Ở đây không chấp nhận những kẻ vô danh, kẻ vô danh thì phải chết!

Hai tên đại hán sau tiếng nói ánh đao chớp lên, chia nhau bổ xuống Ngọc Kỳ mạnh như vũ bão.

Tiếng kiếm khí rít lên, đường kiếm của Ngọc Kỳ vung ra. Hai tiếng phù phù vang lên, hai ngọn đao đồng thời rút xuống đất. Hai tên áo trắng thân hình không ngớt lay động, dung tay chỉ phía trước ngực và bụng dưới, ớ lên một tiếng, cuối cùng kẻ trước người sau cùng té xuống đất. Máu từ ngực và bụng của chúng thấm ra, nhuộm đỏ những đồng tuyết dưới mặt đất.

Triệu Thanh buột miệng la lên:

- Hảo nhất chiêu Loan Sái Tình La đó là trong Tinh La Kiếm Pháp của lão Song Tuyệt Kỳ Nhu, với chiêu này quá ư tàn nhẫn.

Ngọc Kỳ không rồi để trả lời, bởi vì những tên áo trắng còn lại kêu lên những tiếng hét giận dữ, giơ cao thanh đao nhất tề đâm bổ xuống, thanh thế như những con hổ bị điên.

Ngọc Kỳ cũng gầm lên một tiếng, tung ra một chiêu kỳ ảo nhất của Dựng Hoa Vạn Cổ, đường kiếm hết sức thần kỳ, kinh phong bắn ra tám phía hết sức giận dữ.

Hai vị cô nương Triệu Thanh và Phi Hồng đồng thời cũng điểm ra một kiếm nhẹ nhàng như phiêu diêu vào lạc cảnh, nhưng oai lực thần diệu vô song.

Sáu ngọn phi đao vừa cuốn tới, đột nhiên trước ngôi mộ có tiếng người trầm giọng rít lên:

- Mau lui!

Nhưng đã trễ, thanh âm vừa truyền đến, máu bay ra như mưa, sau người thì đã ngã hết bốn tên.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương vẫn đứng bất động dường như không rời chỗ cũ nửa phân.

Ba người đạp qua những thi thể tiến lên, xông thẳng đến dưới bậc thềm của ngôi đình.

- Các người bụng dạ thật tàn nhẫn, kiếm pháp thật là cao minh. Một gã áo trắng đứng giữa bậc thềm, giọng nói giống như tiếng chuông bể, có lẽ y là một nhân vật cao cấp.

Gã đó lại nói tiếp:

- Chúng ta không oán không thù, các người tự ý xông vào khu đất cấm của bốn bang, giết hại đệ tử trong bang ta, xin hỏi là cố làm sao?

Ngọc Kỳ lĩnh nhiên nói:

- Chúng ta đến đây để đòi người bị quý bang bắt giữ.

Gã tỏ vẻ ngạc nhiên, nghiêm giọng hỏi:

- Thỉnh giáo tôn giá cao tánh là chi?

- Dương Ngọc Kỳ.

- Còn hai vị kia?

Ngọc Kỳ không trả lời lên tiếng hỏi lại:

- Còn các hạ hãy báo danh.

- Thanh Tự Đan Hà Nhị đàn chủ Phong Lôi Kiếm Hàn Hưng Long.

Thì ra Thanh Tự đàn chia làm hai, thượng và hạ. Lão này là nhân vật thứ hai của Thanh tự đàn hạ.

- Phong Lôi Kiếm? Không phải là Vô Tình Kiếm sao? Ngọc Kỳ biến sắc hỏi.

Phong Lôi Kiếm cười lạnh lùng nói:

- Hàn mỗ làm sao dám so sánh với cao nhân của bậc tiền bối. Nếu Hàn mỗ là Vô Tình Kiếm, các hạ là sao dám ở đây giở thói ngang ngược? Hừ!

Ngọc Kỳ nghe lão nói trong lòng hết sức tức giận trầm mặt nói:

- Tối hôm qua hai thiếu niên nam nữ bị bốn bang bắt đi, bây giờ ở đâu?

- Họ có là họ hàng với các hạ không?

- Chẳng có. Nhưng bọn tại hạ đòi người là vì đạo nghĩa của võ lâm.
- Hừ! Các hạ là tiểu tử chưa tránh khỏi không biết tự lượng mình.
- Bây giờ họ ở đâu?
- Ở bốn đàn minh thất, có lẽ sắp được đem lột da rồi.
- Thật không? Ngọc Kỳ biến sắc hỏi.
- Tin hay không tin là tùy các hạ, dù sao thì các hạ cũng phải đi theo chân của họ.

Ngọc Kỳ quay lại nói với hai vị cô nương:

- Chúng ta thay họ báo thù, chuẩn bị ra tay.

Triệu Thanh lộ vẻ đau thương sâu thẳm, nói:

- Ta thật đáng trách, đáng lẽ phải sớm ngăn cản họ không được mạo hiểm. Ra tay thôi, ta phải thay họ báo thù quyết hận, tuy đã trễ.

- Ha ha! Giờ chết của các người sắp tới gần, lại còn lớn tiếng thay bọn chúng báo thù, thật là đáng cười đáng cười. Ha ha!

Phong Lôi Kiếm cười như điên, một mình đi xuống dưới bậc thềm lại nói:

- Ai lên trước? Tạm thử xem Phong Lôi Kiếm này của Hàn mỗ.

Ngọc Kỳ bước lên phía trước nghênh đón nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu, ta cho người một cơ hội xuất chiêu đi!

Phong Lôi Kiếm đang đứng trước bệ thờ, tay vung kiếm cười nói:

- Ha ha! Gã kia, thử coi bản lãnh người tới đâu mà dám vào hang cọp vuốt râu hùm.

Lúc này, hơn mười tên áo trắng ở xung quanh đang vây chặt ba người, tay cầm binh đao chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ theo học võ nghệ với Song Tuyết Kỳ Nhu, lão mỗi ngày đều bức bách chàng tập luyện cũng may là chàng thiên tư rất cao, thông minh đỉnh ngộ hơn người có thể suy một ra ba, đại thể đã có giỏi hơn thầy. Qua hai mươi năm không ngừng hun đúc, Ngọc Kỳ lại tự mình nắm được một bộ kiếm pháp kì dị ghê gớm, pha trộn vào Tinh La Kiếm Pháp của Song Tuyết Kỳ Nhu, uy lực càng tăng thêm bội phần.

Chang hoàn toàn thư thái, tâm ý hòa thành làm một, từng bước một bước lên phía trước, thanh trường kiếm chong tới trước, kiếm khí hơi lay động.

Phong Lô Kiếm thoáng nhìn thần thái của chàng trong lòng thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này đã luyện được thần tử của kiếm đạo, ta phải cẩn thận đối phó mới được”.

Lão từ từ di chuyển về phía bên trái hai bước, mũi kiếm hơi chếch lên.

Ngọc Kỳ quát nhẹ một tiếng, bước lên phía trước ánh kiếm chớp lên như sao xẹt.

Phong Lô Kiếm vội tung mình sang bên phải, tay kiếm trong tay tung ra chiêu Xạ Tinh Phi Hồng, đâm thật nhanh vào hông phải của Ngọc Kỳ.

Hai người đánh nhau đều nhanh như tia chớp, mỗi bước đi đều tấn công hết sức gấp gáp, tuy tất cả chiêu thức tuyệt học chưa được bung ra, nhưng hung hãn vạn phần.

Vừa vận chiến đấu hơn mười chiêu, cả hai tự cảnh giác ngẫm, thế đánh dường như chậm lại. Sau cùng Phong Lô Kiếm dường như không nhẫn nại được nữa, phát ra một tiếng hú rất dài, thế kiếm lập tức biến đổi ngay.

Thanh kiếm phát ra sấm gió ùng ùng, làm cho ai cũng phải động phách kinh tâm, lão sử dụng kiếm pháp như bão táp, triển khai tấn công thật gấp.

Ngọc Kỳ giống như là người bằng sắt, dung mạo chẳng động dấy chút nào, dường kiếm hòa hoãn chống đỡ, chàng nắm bắt các tinh vi biến hóa của Phong Lô Kiếm, suy nghĩ làm sao có thể xuất kỳ chế ngự được lão để thủ thắng.

Lại mười chiêu trôi qua đột nhiên nghe thấy tiếng quát của Ngọc Kỳ một đường kiếm cầu vòng từ tay chàng bắn ra thật nhanh, đâm thẳng vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Choang, tiếng kim khí ngân vang, bóng người đột nhiên tách ra.

Ngọc Kỳ vội lui ra sau năm bước, trong tay thanh kiếm vẫn đang rung động.

Phong Lô Kiếm thì bay ra ngoài trượng, thanh kiếm của gã kêu ong ong không ngớt, trên cánh tay trái của gã, máu tươi gần như nhuộm thấm cả cánh tay.

- Đón thêm một chiêu nữa này! Ngọc Kỳ kêu lên không bỏ lỡ cơ hội chàng phóng mình tới đâm vào huyết Cửu Vĩ trước ngực của Phong Lô Kiếm. Trong nháy mắt, hai người trong bộ áo trắng cùng nhảy bổ xuống, hai thanh kiếm như sét đánh đâm thẳng vào Ngọc Kỳ.

Triệu Thanh cô nương quát lên một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn vung ra.

- Ai? - Hai tên đồng thanh kêu lên một cách đau đớn, trường kiếm chúi xuống đất, người ngã vật ra sau lăn xuống bậc thềm. Trong khi đó, Phong Lô Kiếm kêu lớn một tiếng, thanh kiếm trong tay bay ra ngoài ba trượng, lão dùng tay trái bị chặt khuỷu tay, vội vàng lui về phía bên trái.

- Dừng tay! Một tiếng hét như tiếng sét nổ bên tai. Ngọc Kỳ từ từ quay mình lại, năm bóng người cao to sắp thành hàng ngang đang bước những bước dài tới. Chính giữa là lão đạo sĩ mình mặc áo đạo, bên hông đeo trường kiếm, đôi mắt lạnh lùng, ánh mắt nhìn thật lạnh lẽo tỏa đi bốn phía, gương mặt màu tím đen cực kì hung ác.

Bên phía trái của lão là một gã mặc áo bào trắng, mặt vuông tai to, khoảng hơn bốn chục tuổi, trong tay cầm cây thương đao.

Phía bên phải là một lão bà, mình mặc áo màu ánh bạc, thanh kiếm dài được đeo nghiêng trên vai, sắc mặt trắng chẳng có chút huyết sắc nào giống như một thi thể vừa từ trong ngôi mộ bước ra. Hai người ở ngoài cùng nhất toàn thân được quấn trong chiếc áo trắng và tấm khăn trắng, chỉ để lộ cặp mắt đầy vẻ giảo hoạt nham hiểm. Năm người bước đến với khí thế hung hãn vô cùng.

Cặp mắt của Triệu Thanh cô nương sáng rực, nàng nhìn thấy công lực của những người này rất cao, biết rằng so với trình độ của Ngọc Kỳ bây giờ, nhất định khó cùng họ tranh tài cao thấp. Nàng không đợi Ngọc Kỳ lên tiếng, xông tới trước mặt lão đạo sĩ, cười nhạt một cái nói

- Đạo gia, có phải người vừa lên tiếng sửa như điên phải không?

Gã trung niên mặc áo bào trắng ở đầu bên trái bước ra một bước, nghiêm giọng quát lớn:

- Câm ngay, trước mặt đàn chủ Thanh Tự Đàn, sao ngươi dám vô lễ.

Triệu Thanh hừ lên một tiếng, xông tới phía trước như một tia chớp chưởng lực tung ra.

Tên áo trắng quả là nội gia cao thủ, nghiêng người ra phía sau tránh né đồng thời tấn công bằng một chiêu Như Phong Tự Bế, chưởng lực đánh xuống hông trái của Triệu Thanh.

Lão đạo sĩ cũng trong nháy mắt, phát giác vị cô nương này chẳng phải là nhân vật tầm thường, chẳng thềm lên tiếng, tung ra song chưởng, gió mạnh cuộn cuộn tung lên, với kinh lực hùng hậu có thể dời núi cắt đá như chơi, tấn công vào vai phải của nàng.

Ba bên cùng ra tay nhanh như cắt, công lực của họ quả thật kinh hồn.

Hai tiếng vang lên sấm sét, gió mạnh gào thét tóe ra bốn phía, kinh lực của hai người va vào nhau.

Triệu Thanh cô nương vẫn đứng sừng sững ở chỗ cũ, hơi mỉm cười. Đôi tay của lão đạo sĩ rũ xuống không còn sinh lực, lùi ra phía sau, gã áo trắng ngồi ngã ra trên mặt đất.

Một trận chiến như sấm sét vừa xảy ra, tất cả những người ở hiện trường lúc ấy toàn bộ đều rúng động. Không ai ngờ một vị cô nương lại có nội lực mạnh mẽ và hùng hậu như thế, ứng biến lại thần tốc, với tuổi tác còn nhỏ mà trình độ lại cao thâm khôn lường, thật là chuyện không thể giải thích nổi.

Lão đạo sĩ nói với giọng điệu chẳng còn hơi sức nào:

- Người... người có yêu thuật sao?

- Các người là ai? Nàng lạnh lùng hỏi lại.

- Thanh tự đàn Vô Vi bang, tổng đàn chủ Tiêu Dao Đạo Nhân. Lão đạo sĩ vội báo danh hiệu của mình.

- Thanh tự đàn tổng đàn. Hộ Đàn Khách Khanh Mãnh Sơn Lãnh Điện Tổng bà bà. Lão bà bà kia cũng tự báo biệt hiệu của mình. Gã áo bào trắng đứng lên trông tỏ tới thăm hại, khuôn mặt đỏ đến tận mang tai nói:

- Hộ Đàn Khách Khanh Bành Gia Nguyên.

Tiêu Dao đạo nhân tổng đàn chủ giọng nói vẫn còn kinh hãi hỏi:

- Thỉnh giáo cô nương danh xưng như thế nào, môn hạ của ai?

Triệu Thanh cô nương bĩu môi nói:

- Người chẳng cần hỏi thân thế của ta, chỉ cần gọi ta là Triệu cô nương là được rồi.

- Triệu cô nương không muốn nói ra bốn đạo cũng không dám miễn cưỡng.

Lão lại nói tiếp với giọng hòa hoãn:

- Nơi đây là trọng địa của bốn bang Thanh Tự đàn, Triệu cô nương xin lập tức lui ngay cho.

- Hãy thả hai người nam nữ mà hôm qua đã bị các người bắt đi, chúng ta sẽ lập tức sẽ rời khỏi trọng địa của quý bang, nếu không, hừ!

- Cô nương thật muốn chôn xương ở đây sao? Lão đạo sĩ bắt đầu giận dữ, giọng điệu cứng lại.

Ngọc Kỳ ở một bên cười lạnh lùng tiếp lời:

- Đạo gia, chỉ dựa vào mấy khúc gỗ này sao? Chàng dùng kiếm chỉ về hướng bọn chúng.

Trong mắt của Mạnh Sơn bà bà hàn quang lóe lên, bước lên phía trước hai bước nói một cách giận dữ:

- Tiểu cầu lời nói của người chẳng khiêm nhượng chút nào, người dựa vào đầu mà dám nói chúng ta là những khúc gỗ. Tiếp một chưởng của ta đây! Nói xong tay trái vung chưởng ra ngay.

Ngọc Kỳ không biết lợi hại thế nào hừ lên một tiếng, chàng cũng vung chưởng ra nghênh tiếp.

Lập tức, Ngọc Kỳ cảm thấy cánh tay trái hơi tê, một luồng kinh đạo men theo cánh tay chàng tấn công thẳng vào nội phủ, thân mình bị tiềm lực mãnh liệt này chấn động bay như tên bắn ra sau hơn một trượng, phịch một tiếng chàng ngã ngổ xuống đất.

Nội lực của lão bà bà quả thật thâm hậu khôn lường.

Triệu Thanh cô nương kinh hãi kêu ken một tiếng, lướt đến bên chàng, bàn tay nắm chặt cổ tay của chàng, hướng vào trong lòng nàng.

Chàng vội vàng vận công điều hòa hơi thở, cố trấn tĩnh lại tinh thần, đứng dậy nói:

- Đa tạ cô nương tại hạ vẫn còn sức chịu đựng.

Bóng người lướt tới nhanh như chớp, đối phương đã phát động tấn công. Phi Hồng cô nương quát lên một tiếng, tung kiếm ra như hàng vạn cầu vồng bạc, ngăn chặn bọn họ xông đến. Nàng đã ngăn cản và giao đấu với năm vị đại cao thủ của Thanh tự đàn.

Ngọc Kỳ rút tay ra khỏi tay Triệu Thanh khua kiếm vung lên vừa bước lên phía trước một bước, thì cảm thấy đầu choáng váng vô cùng, trước ngực ngấm ngấm phát đau, chàng biết là trong nội tạng của mình đã bị chấn thương một cách nghiêm trọng, chàng nghiêng chặt răng hết sức đè nén cơn đau không bộc phát nữa chạy về hướng ngôi đình nơi có ngọn đèn sáng leo lét.

Triệu Thanh theo sát Ngọc Kỳ xông về phía đài tế.

Những người mặc áo trắng và các gã đại hán ở hai bên, cuốn tới như một trận cuồng phong.

Đôi lông mày liễu của Triệu Thanh hơi nhướng lên, thanh bảo kiếm trong cánh tay phải dường như trở thành con rồng bằng bạc lồng lộn bay xung quanh phát ra tiếng kêu hết sức kinh người.

Tiếng la thảm thiết bắt đầu vang lên, năm tên áo trắng ở ngoài hai trượng thì đã ngã hết ba tên, còn hai tên xông đến chỉ kịp ơ lên một tiếng, người và kiếm biến thành tám đoạn.

Ngọc Kỳ tuy bị thương rất nặng, nhưng việc đối phó với những tên tiểu tặc còn lại vẫn thừa sức, hai tên đã bị chàng đâm ngã khi chúng đến được bệ thờ.

Ba tên đại hán đang từ từ bên trái lao tới, thấy vậy kinh hoàng bay ra sau chạy trốn.

Thanh bảo kiếm trong tay Phi Hồng vô cùng thần dị, mỗi nhát kiếm tuy bình thường xem ra chẳng có gì ảo diệu, nhưng lại vung tới đúng lúc đúng chỗ làm cho năm tên cao thủ bị cường bức đến nỗi chẳng ai dám xông tới gần dù chỉ trong khoảng cách tám thước, nàng ung dung vung kiếm rồi từ từ thoái lui.

Trước ngôi đình nơi treo ngọn đèn có một bệ thờ. Ở phía sau bệ thờ là một tấm mộ bia vuông vức cao lớn, lúc này đột nhiên phát ra tiếng chuyển động của cơ quan tiếp theo đó mười cây lao nặng nề được bắn ra như ánh chớp, tiếng rít xé gió mạnh mẽ vang lên. Cự ly quá gần, những cây lao bay tới rất nhanh, xem ra tính mạng của ba người khó lòng bảo toàn được.

Triệu Thanh cô nương võ nghệ cao cường lại thêm lòng dũng cảm, trong thế ngàn cân treo sợi tóc, nàng dùng khuỷu tay đẩy Ngọc Kỳ té xuống đất, thanh kiếm thuận thế vung lên, tay trái nàng chụp trúng một mũi lao đang bay tới, huy động thần kiếm hết sức mãnh liệt. Rắc rắc rắc âm thanh vang lên liên tiếp dữ dội, toàn bộ chín cây lao đều bị nàng đánh bật về phía hai bên.

Lập tức vang lên rất nhiều tiếng la thảm thiết, những cây lao lao tới những tên tiểu tặc từ hai bên xông về phía bệ thờ đã đâm vào chúng y hệt như xiên cá, thế là cả bọn lăn xuống dưới thềm.

- Lui.

Lão đạo sĩ quát lớn.

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn chúng đều rút lui, nhao nhao ẩn vào trong bóng tối. Ở dưới đất chỉ còn mười cái thi thể đang nằm im lặng lẽ trên mặt đất.

Đột nhiên, từ phía ngoài sương mù đen lượn lờ bay lên, tuôn vào trong ngôi đình.

Ngọc Kỳ nói một cách yếu ớt:

- Nếu có thể bắn rớt ngọn đèn xanh ở trong đình đó, trận pháp sẽ bị phá, đáng tiếc...

Giọng nói của chàng chưa dứt, chỉ thấy đột nhiên vang lên tiếng rít xé không gian lao đi. Triệu Thanh cô nương ném mũi lao đi bay tới ngôi đình, khoảng cách lúc này cỡ ba trượng.

Đám sương mù đến vừa tuôn vào đình, làm lay động cây đèn, đột nhiên tiếng nổ vang lên, ánh sáng xanh đột ngột tắt ngấm, mũi lao đâm trúng vào sau trụ đá của ngọn đèn, những bông hoa lửa bay ra tứ phía, ngọn đèn đã bị vỡ.

Sương mù đen từ từ lên cao, rồi tan ra nhanh chóng, những tiếng rít buồn bã thâm như là của quỷ ở bốn phía đột nhiên tắt ngấm, lập tức những cơ quan máy động cũng hoàn toàn đứng im.

Những đám sương mù lên cao đã tan đi, sau ngôi đình khoảng mười trượng, hiện ra một cái tháp cao. Trên tháp có một bàn gỗ dài, trên bàn có đặt một cái nồi ở giữa đang bốc khói nghi ngút, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, ở một cây cờ màu vàng hơi đỏ đặt ở một bên đang bay trước gió.

Trước tháp, có một bóng người mặc áo bào trắng đang đứng, mặc dù kiểu tóc trên đầu là giống đạo sĩ, nhưng lại không phải đạo sĩ, trên tay đang cầm một cây kiếm Tùng Văn, nhìn xuống một cách kinh hãi. Sau lưng gã, là hai tên đại hán mặc áo trắng dáng người to khỏe, cầm ngọn quỷ đầu đao đứng ở hai bên bảo vệ.

Ngọc Kỳ nói khẽ:

- Đó là pháp đài, nơi trung tâm điều khiển trận thế nếu có thể...

Triệu Thanh nhanh như chớp, lướt tới ngôi đình bắt đầu tung mình lên.

- Dừng đi.

Ngọc Kỳ kêu lớn.

Nhưng đã quá trễ, Triệu Thanh thế đi như tên bắn, thanh âm vừa truyền đến nàng đã vượt qua ngôi đình tới dưới tháp, đôi chân như búp sen vừa chạm đất, thì nàng đã tung mình lên pháp đài.

Nàng chưa vận kinh lực, thì trong bóng tối dưới chân của ngọn tháp hai dải lụa đỏ màu xanh tuôn ra, trong nháy mắt bay tới.

Triệu Thanh hoảng hốt vội lui ra sau. Bỗng nàng cất lên tiếng kêu kinh hoàng, bóng nàng liền mất tăm.

Trong nháy mắt, dòng lửa màu xanh vụt tắt thì Phi Hồng đã đến ngay dưới tháp, bàn tay nhỏ nhắn liền tung ra ám khí bay tới như tên bắn.

Nàng chỉ chú ý tên đang ẩn nấp ở bên cạnh tháp sử dụng một cây tre để phun lửa, vì vậy không lưu ý dưới chân có cái gì là lạ, dưới tháp vang lên hai tiếng ngân nga, nàng lập tức bị rớt xuống.

Thì ra ở phía dưới chân tháp là một hầm sâu rộng khoảng hai trượng, trên mặt được phủ một tấm màn giăng ngang hố bấy, hai vị cô nương nhất thời không đề phòng cho rằng đó là lớp tuyết phủ trên mặt đất nên cả hai đều lọt ngay xuống hố.

Lúc này Ngọc Kỳ đã nhảy tới tay cầm hai ngọn lao. Ngay chỗ Phi Hồng bị rơi xuống hố, lão đạo sĩ ở trên bệ đang ngửa lên trời cười như điên.

Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, Ngọc Kỳ đã đến dưới chân tháp, chàng phóng ngọn lao bay đi như tia chớp.

Lão đạo sĩ kêu lên một tiếng vang trời, cây kiếm Tùng Văn rút xuống bệ, đôi tay ôm lấy bụng, ngã vào hàng lan can phía trước. Dưỡi bụng của lão, ngọn lao ngấp sâu vào hai thước, đâm xuyên qua người lão.

Rầm một tiếng, lan can bị lão đè sụp ngã xuống dưới bệ, rồi tiếp theo là tiếng rống giống như một con trâu đực bị ngã, té xuống bên cạnh miệng hầm.

Hai tên đại hán hộ vệ chẳng hiểu gì cả, chúng vừa đi nhanh tới trước bệ, thì một cây lao khác cũng đã bay đến.

Lại một tên bị trúng đao, ngay lập tức té ngay.

Ngọc Kỳ cố chịu đựng chấn thương ở bên trong, hai lần nén đau ra tay phóng lao, bây giờ thì người dường như đã hoàn toàn kiệt sức.

Chàng oa lên một tiếng, từ trong miệng bùng ra một bùm máu tươi, nặng nề cất bước đến bên miệng hầm.

Trong đồng tuyết ở bên cạnh hố, đột nhiên tung lên hai tên áo trắng hai ngọn đao trên dưới giáp công liên thủ, khí thế cương mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ tuy sức đã cạn, nhưng trí óc vẫn còn minh mẫn, chàng quyết liều mình với chúng đến hơi thở cuối cùng, thanh đao từ trên bổ xuống, chàng khom mình cúi đầu xuống né, nhưng mũi đao ở phái bên dưới cũng lướt qua hông phải của chàng.

Một bên hông phải của chàng bị ngọn đao lướt qua, máu tươi từ vết thương ứa ra nhuộm hồng thành một đường dài trên áo.

Chàng dốc hết sức ném thanh kiếm về phía trước, đâm thẳng vào ngực của một tên đại hán, cây đao của y lập tức rơi xuống, một tiếng âm vang lên, thi thể nặng nề của tên đại hán ngã vào mình Ngọc Kỳ, cả hai liền té xuống đất.

Ngọc Kỳ trượt ngã về phía phải, chàng oa lên một tiếng trong miệng lại bắn ra một ngụm máu tươi, thân mình hơi giãy giụa, người từ từ hôn mê. Trong thoáng chốc trước lúc bị ngã, trực giác của chàng cảm thấy máu đang chảy nhanh xuống phía dưới, toàn thân dường như đang rơi xuống nơi tận cùng của vực sâu.

Cùng trong lúc đó, một tiếng hú dài vang lên từ phái nam của khu vườn mộ, thanh thế của nó làm cho người nghe thấy phải hồn bay phách lạc.

Đó là tiếng hú của thiếu công tử và hai người trung niên được chàng gọi là thúc thúc đang đứng ngoài trận. Bọn họ phát hiện những đám mây mù dày đặc đã tan đi hết, cảnh vật mờ mờ ảo ảo như hư như mộng trước đây, bây giờ lại thấy hết sức rõ ràng.

Thiếu công tử khẽ nói:

- Họ đã hóa giải được trận thế, chúng ta vào đi thôi.

- Đúng rồi, chúng ta cần phải vào ngay. Người trung niên tay cầm ngọn roi giao long khẽ nói.

Ba người lướt tới trước như bay, Thiếu công tử liền hú hú lên một tiếng lãnh lút, muốn biết chị em Thanh cô nương có còn ở đó không.

Nhưng họ đã đến trễ một bước, trong trận ngoài những tên mặc áo trắng ra, chẳng thấy tung tích của Ngọc Kỳ và hai vị cô nương đâu cả.

- Ai đó, đứng lại!

Một tên đứng giữa quát lên. Trước mặt bọn họ, hơn mười tên áo trắng che mặt đang dàn hàng ngang trước mặt.

Thiếu công tử quát tháo:

- Các ngươi có phải là người của Vô Vi bang?

- Đúng, nơi đây là...

Thiếu công tử tỏ vẻ nóng nảy:

- Thôi đủ rồi, ba vị thiếu niên nam nữ vừa rồi bây giờ ở đâu?

- Đã đến điện Diêm La để báo cáo với Diêm Vương rồi. Một tên áo trắng cất giọng sang sảng nói.

- Lão khoét! Các ngươi phải chết!

Thiếu công tử gầm lên một tiếng thật to, thanh kiếm vung lên muôn ngàn đóa hoa sen trắng bay tóe ra bốn phía, xông vào bọn chúng. Một trong hai người trung niên cũng đã xuất thủ.

Cây roi giao long giống như là con rồng thần ở trên trời, thân người chỉ trong vòng một trượng là máu đỏ người ngã xuống.

- Té ra là ngươi, tên thất phu kia! Có người kêu lên giơ cao kiếm bổ xuống.

Người trung niên cười ha hả nói rằng:

- Các người nhận ra ta? Cũng tốt thôi! Cút! Ngọn roi giao long đã vung tới tên đang bổ kiếm xuống.

Một tiếng tinh giòn giã vang lên, thanh kiếm của gã văng ra thân hình đã đứt làm đôi ngã xuống.

Ba người như ba con hổ điên cuồng lao vào, bọn chúng như những đàn dê không thể nào chống đỡ nổi, họ muốn biến cảnh tượng ở đây thành một nơi thê thảm nhất, chưa đầy nửa khắc, hơn mười tên mặc áo trắng chỉ còn lại không quá hai ba người. Tang tang tiếng chuông trong trẻo từ nơi xa truyền đến lập tức xung quanh vang lên những tiếng kêu lộn xộn, những tên áo trắng từ nơi xa chạy đến nơi đây, nghe thấy thế lập tức tản ra bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người mất tăm.

Thiếu công tử tóm lấy một tên muốn gần đứt hơi đến nơi, một tay ấn vào đầu của gã, trầm giọng hỏi:

- Ba người thiếu niên nam nữ hiện giờ ở đâu? Nói!

Tên ấy không ngừng thở dốc, vẫn cố nói với giọng ngắt quãng:

- Không... không... không biết... sợ... sợ đã... chết.

Lời chưa dứt, gã thở gấp một hơi cuối cùng rồi chết luôn.

Trong lòng của thiếu công tử đang rung động một cách ghê gớm, ném cái thân xuống đất, vội nói:

- Không tốt rồi! Chúng ta mau đi tìm thôi!

Ba người với thân pháp như thần tốc, tìm kiếm thật kỹ ở một nơi hoang vắng thê lương chết chóc này. Nhưng chẳng tìm thấy một ai ngoài rất đông những thi thể mặc áo trắng nằm la liệt trong khu vườn mộ.

Họ giận dữ điên cuồng, nhưng tất cả đều là uống công vô ích. Mộ viên tĩnh mịch, chỉ có cơn gió rét gào thét giận dữ. Nếu không có những thi thể ở dưới đất kia, có ai tin rằng đây là vùng đất cấm của Vô Vi bang?

Đến khi sắc trời đã chuyển sang canh ba, từ trên núi một bóng người lướt xuống như sao sa, người chưa tới mà đã cất tiếng hỏi:

- Chí Trung, ra sao rồi? Thì ra người trung niên sử dụng roi giao long tên là Chí Trung.

- Tiểu thư cùng Phi Hồng cô nương đã bị mất tích, việc đại sự không tốt rồi. Chí Trung lớn tiếng trả lời.

- Thế còn gã kia?

- Cũng không thấy đâu, chúng ta đang tìm kiếm.

- Tại sao lại mất tích?

- Bọn họ vào trận, chúng ta và công tử ở ngoài cảnh giới, đợi khi nào đám sương mù yêu quái đã tan đi, chúng ta mới xông vào, ngoài bọn địch ra, chẳng thấy một ai.

Thiếu công tử vẫn bình tĩnh nói:

- Cái gã Thần Kiềm Thư Sinh Dương Cao ra sao rồi?

- Đứng cạnh ba, thuộc hạ đứng bên cạnh hắn chờ đợi, quả nhiên Vô Vi bang đã phái người tới nhắ, hẹn lại vào cạnh ba tối mai gặp ở chỗ cũ. Thế là thuộc hạ đi ngay, đồng thời biến đổi giọng dùng thuật truyền âm nhập mật nói cho gã biết rằng mai gặp lại, gã muốn đuổi theo, nhưng thuộc hạ đã trốn được gã. Bàn về công lực, cái gã ấy không thấp hơn thuộc hạ, sau này tên tiểu tử kia ở cùng với gã, sợ rằng sẽ không hay ho đâu.

- Có chúng ta bên cạnh, làm sao có thể xảy ra chuyện ấy được? Thiếu công tử nói.

Thuộc hạ cảm thấy thần sắc của tên thần kiềm Dương Cao quá âm hiểm, quả nhiên không phải là đồ tốt, hắn dường như có ý muốn gần tên tiểu tử kia, không biết là có ý gì.

- Chúng ta phải lưu tâm mới được, để tránh tiểu thư không oán trách ta. Chí Trung trình nói.

- Thôi đừng nói những chuyện này nữa, chúng ta hãy mau tìm tử tỷ. Thiếu công tử nói một cách vội vã.

Chí Trung nhìn ra xa về hướng nam, dùng tay chỉ về phía ấy nói:

- Nhìn ở đằng kia, cái tháp cao đó có vẻ không bình thường, chúng ta hãy đi về nơi ấy tìm thử.

Bốn người đi về phía khu vườn mộ, vừa bước vào trong, liền thấy ngay hàng rào sắt bị thanh bảo kiếm chém đứt mấy đoạn và những thi thể đang nằm la liệt trong vườn, ven hành lang cho đến tháp mộ, khung cảnh tử thi nằm dưới đất, nhìn thấy mà giật mình.

Thiếu công tử buột miệng nói:

- Họ đã từng ở đây đánh nhau, chúng ta tìm kĩ bên trái trước.

Tìm kĩ mọi góc ngách, nhưng chẳng thấy gì cả. Trong khu mộ hoang rộng khoảng ba dặm, không thấy một tí gì đặc biệt.

Sao Thái Bạch Kim Tinh từ phía đông ngọn núi đang chậm chậm lên cao, trời sắp sáng rồi, thấp thoáng vang vọng lại tiếng chó sủa ở nơi rất xa những thôn xóm nằm ở phía bắc của ngọn núi.

Nhắc lại Triệu Thanh, Phi Hồng hai vị cô nương, hai người kẻ trước người sau đều bị rớt xuống hố sâu thăm thẳm. Hai người rớt xuống, khoảng chừng mười trượng phía bên dưới một tấm lưới giăng ngang như mắt võng. Hai người đã rớt trên một cái lưới lớn, tiếp theo đó vang lên tiếng di động của những cơ quan phía trên đầu của hai nàng bay ra cũng một cái lưới lớn, phía trên mặt có gắn rất nhiều lưới câu nhỏ, thế là trên dưới đều bị bao vây.

Cái lưới này được dệt nên bởi những dây thép bền vững kiên cố không thể tả, những đao kiếm thông thường đối với nó chẳng có mấy may một tác dụng.

Nhưng thanh kiếm của hai nàng lại là những thanh bảo kiếm vô giá, không có vật gì là không bị đâm thủng, lại thêm công lực vô cùng thâm hậu, với thanh bảo kiếm trên tay. Trong nháy mắt hai người bật dậy như một cái lò xo, thanh kiếm hóa thành một vòng sáng lặn xuống, lập tức hai cái lưới trên và dưới bị chém đứt một lỗ lớn.

Hai người tiếp tục rơi xuống, nhưng thế rơi chậm lại nhiều.

Triệu Thanh lấy trong mình ra một hạt dạ minh châu sáng lấp lánh, nàng nhìn rõ bên vách hố chỗ tấm lưới giăng ngang là một hang động đen ngòm. Hú hồn nếu hai nàng không có bảo kiếm ắt bị câu liêm móc vào hang động đó rồi.

Hai người rơi xuống khoảng chừng mười trượng, Triệu Thanh mắt sáng lên nói:

- Chuẩn bị chúng ta sắp tới đây rồi!

Hai vị cô nương đồng vận chân khí nâng thân để rớt xuống một cách nhẹ nhàng.

Soạt soạt hai tiếng, hai người nhẹ nhàng chạm đất, phía dưới là lớp bùn mềm, trộn lẫn những chiếc lá mục và những lớp tuyết.

Người vẫn chưa đứng vững, thì hai bên động duỗi ra những cái câu liêm, nhanh như chớp móc về phía hai người. Dưới ánh sáng của hạt minh châu, có thể nhìn thấy hai bên là hai cái miệng vuông vức của hai cái động do thiên nhiên tạo ra hay là do bàn tay con người lập nên. Bốn tên đại hán mặc áo đen đứng ở hai cửa hang động đang tung ra những cái câu liêm để bắt người.

- Có người dẫn đường rồi!

Triệu Thanh cô nương hoan hỉ kêu lên, thanh kiếm tung lên gạt một cái rồi vươn tay ra muốn nắm lấy một tên.

Phi Hồng cô nương cũng nhổ hết những cái câu liêm bằng thép, tung mình nhảy vào, ngón tay búng ra những luồng chỉ lực, hai gã đại hán bổ nhào xuống đất.

Thật đáng tiếc cho hai người vẫn chưa nắm được một tên nào, thì trên vách động bắn ra vô số những cây đoạn hồn đinh ghim thẳng vào người bốn tên đại hán như những con nhím.

Hai vị cô nương nghe có động lùi ra sau thật nhanh, chút xíu nữa là bị đoạn hồn đinh đâm trúng.

Thanh cô nương nói một cách oán hận:

- Có người ám toán chúng ta, bọn tặc tử này ta nhất định không tha đâu.

Đột nhiên, trên đầu họ vang lên âm thanh của một vật nặng nề lao xuống.

Họ ngược đầu lên nhìn, giật mình kinh hãi, một bóng người lơ mơ đang bị hai cái câu liêm móc vào trong vách động, nhìn cái áo người ấy đang mặc rõ ràng là Ngọc Kỳ.

Triệu Thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng, từ phía dưới tung mình lên phía trên ngót gần ba trượng, đôi chân nhỏ bé xinh xắn vừa chạm vào vách động, thân hình lại vọt qua vách đá đối diện.

Đột nhiên tiếng cơ quan kêu lách cách, dường như là tiếng động đất, núi muốn lắc lư, trên tấm lưới, một bên vách đá, chỉ trong nháy mắt, hang động sâu thăm thẳm đen ngòm phía trên đã bị bịt kín.

Triệu Thanh cô nương không còn cách nào khác nhảy xuống, nói:

- Mau xông ra! Chúng ta phải tìm con đường ra, có lẽ vẫn còn kịp để cứu chàng.

- Xông về phía nào? Trái hay phải? Phi Hồng dùng thanh kiếm chỉ về phía hai bên, muốn thỉnh thị Triệu Thanh phải đi nơi nào.

- Bên trái, dù may mắn hay nguy hiểm chúng ta xông vào rồi nói sau.

Hai người vội vã xông về phía trái, vừa vào khoảng chừng mười trượng, bên trong động vô cùng âm u lạnh lẽo, hai bên vách động ẩm ướt nhầy nhầy, chắc chắn gần đây nhất định phải có nguồn nước.

Hai người men theo động quẹo về phía trái, sau lưng vang lên một tiếng bình thật to, hiển nhiên là con đường thoái lui về mặt sau đã bị khóa chặt.

Hai vị cô nương đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rung động. Triệu Thanh yếu ớt nói:

- Con đường này tốt lành hay hung dữ khó lòng mà biết trước được, có lẽ chúng ta đang từng bước đi vào cõi âm u.

- Tiểu thư, cô hối hận rồi sao? Phi Hồng trầm giọng hỏi.

Triệu Thanh lắc đầu, nàng cười một cách đau khổ mà nói rằng:

- Phi Hồng, muội có bao giờ thấy ta hối hận bất cứ điều gì chưa?

- Ôi! Chàng có lẽ đã... Phi Hồng rẽ sang vấn đề khác.

- Đi mau! Triệu Thanh đột nhiên kêu lên gấp gáp, rồi nàng chạy đi trước tiên.

Trong ánh sáng mờ ảo của hạt minh châu, chiếu rọi hai hình bóng nhỏ bé, và cô đơn biết bao, họ đang đi vào con đường đen tối đầy những nguy hiểm bất ngờ khó bề liệu trước được.

Ngọc Kỳ trong lúc hôn mê rơi vào nơi sâu thẳm của hố bẫy, rớt xuống trên tấm lưới cực lớn, tri giác của chàng hiện giờ không còn gì hết, vì vậy không biết là có người dùng câu liềm kéo vào thạch động ở bên cạnh tấm lưới.

Sau khi thạch động đã bịt kín, trong bóng tối, hai gã đại hán mặc áo đen dùng roi dây gân bò cột chặt tay chân chàng lại. Một tên vác chàng lên vai, tên còn lại từ trong góc vách lấy ra một ống tre đựng dầu, lau sạch bên ngoài rồi bật lửa châm lên, kẻ trước người sau từng bước đi xuống phía dưới, vừa không ngớt thăm thì:

- Thật là xúi quẩy! Hai đêm rồi bị người đến quấy rối, chỉ bắt được có hai tên, người của chúng ta chết chẳng còn mống nào thật là lạ.

Còn tên vác Ngọc Kỳ nói:

- Cái thằng chó này cũng nặng lắm đây, đáng người của hãn chắc cao lớn lắm. Hừ! Lúc canh hai Đàn chủ từ Đông Quan trở về, đàn chủ đang giận là không được lột da những người đến quấy nhiễu ra, chúng ta đã bắt được hung thủ chính, thật là một công lớn.

- Đúng rồi, đây là một công lớn, chí ít chúng ta cũng được một trăm hai mươi lạng bạc trắng.

- Cẩn thận! Người khoan nghĩ đến bạc vàng trước vội té xuống huyết sâu là tất cả đi tong hết.

Tên vác Ngọc Kỳ vừa kêu to vừa lải nhải.

Còn tên cầm bó đuốc, nghe tiếng nói lướt về phía phải, tránh cái hang động ở bên trái, vừa nói:

- Đừng nói nhảm! Chỗ này đại gia đi ít nhất cũng hơn một trăm lần rồi, làm sao có thể rút xuống được?

Còn tên ở phía sau ho lên một tiếng nói:

- Thật là lạ! Cái nơi đất quỷ này hằm động sao mà có nhiều lắm thế? Mười mấy năm trước, ngay cả tổng bang chủ tự mình quan sát cũng không nắm được tình hình cụ thể tí mảy, dường như là so với phần mộ của Tần Thủy Hoàng vẫn còn thần bí hơn.

- Đừng có nói lung tung! Cẩn thận đừng để bọn hương chủ nghe thấy, chúng sẽ ghép người vào tội danh đồn nhảm làm nghi hoặc chúng nhân, làm cho người ăn không nổi mà lết đi đấy.

Tên cầm đuốc đột ngột quay đầu lại, cười lạnh lùng nói:

- Sợ à! Từ đây đến nhà xử tội còn một con đường đi rất tốt, bình thường ai cũng không muốn đi con đường tăm tối này. Hừ! Nói nhảm há chỉ mình ta sao? Cách đây không lâu Thiên Lâm hương chủ trong một con đường ở Hương đàn mật thất xác thật rằng chính mắt mình trông thấy một con quỷ hình thù rất hung ác màu xanh đen...

- A... trời! Đây đây... đây!

Tên vác Ngọc Kỳ đi phía sau kêu lên một cách hoảng hốt, một tiếng bịch vang lên, Ngọc Kỳ từ trên vai hấn rút xuống đất.

Còn tên cầm ngọn đuốc đang trở tài khoe khoang những điều mà hấn mắt thấy tai nghe quảng bác của mình, đột nhiên thấy tên phía sau mắt trợn lên rất kì lạ, sắc mặt tái xám, thần sắc trong đôi mắt hết sức kinh hoàng, hấn bất giác cũng sởn tóc gáy lên.

Hấn tưởng bạn hấn bị ma nhập, đang muốn mở miệng, đột ngột hấn nghe thấy một tiếng than thở rất khẽ truyền đến sau lưng hấn.

Hấn cố nén cái run đến lạnh người, từ từ quay mình lại với hết sức quyết tâm.

Hấn có lẽ không xoay mình lại sẽ tốt hơn, vừa quay mình lại nhìn, bất giác hồn phi thiên lý sợ quá đến nỗi toàn thân lạnh buốt, trong tay đang cầm bó đuốc run bần bật, toàn thân y hệt một con cây sấy.

Cách hai tên khoảng một trượng, không biết lúc nào xuất hiện một quái vật. Đầu mặt của tên quái vật đen như đáy nồi, đôi mắt như chuông đồng ánh lên màu xanh lục lấp lánh, cái mũi to như cái bánh bao, cái miệng như cái chậu máu để lộ hàm răng cực lớn. Mình mặc áo bào đen, tóc tai rối bù rũ dài xuống trên mặt đất. Tên quái vật này

tướng tá hung dữ, thân kinh cao lớn, đích thị là quý. Ngay ban ngày, ngoài đường lớn nếu gặp phải quái vật này cũng bỏ vía kinh hồn, huống hồ là lúc này trong huyết động tối đen.

Ngọc Kỳ té xuống đất, khí huyết bị chấn động nên người dần dà tỉnh dậy.

Hai tên kia đang sợ đến nỗi thất hồn lạc phách, đột nhiên thấy tên quái vật vừa hé miệng, duỗi ra cái lưỡi to dài cả thước có màu đỏ như lửa.

Hai tên kia chỉ cảm giác dường như một làn gió lạnh thổi vào mặt, đôi chân chẳng còn đỡ nổi trọng lượng của toàn thân, hai mắt vừa đảo một cái, hai tiếng bịch bịch té xuống phía trước, ngất luôn.

Ngọc Kỳ mắt nhìn thấy quái vật đang đến gần, nhưng chàng không có cách nào động đậy thân mình được.

Bó đuốc bị rớt xuống đất, lăn lông lốc về phía bên trái, rồi rớt xuống một cái hố ở gần đấy, ánh sáng đột nhiên tắt ngấm.

Đôi tai và cặp mắt của Ngọc Kỳ vô cùng nhanh nhạy, chàng nghe thấy rất rõ quái vật đang nhẹ nhàng bước tới gần, tiếp theo là tiếng của vật nặng đang di chuyển, rõ ràng là hai tên kia đã lăn xuống hố nơi mà bó đuốc bị lăn xuống vừa rồi. Trong lòng chàng suy nghĩ thầm: “Quái vật nếu muốn xô người xuống hố, phải đem ta xuống hố trước tiên mới đúng, vì ta ở gần nhất tại sao lại đẩy hai tên ở phía sau kia?”

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác thân thể của mình bị nhấc lên, tên quái vật ôm chàng rất chặt, chẳng thể nào giãy giụa được. Chàng than thầm: “Trời đã tuyệt ta, không ngờ ta lại phải chết trong tay của tên quái vật”.

Tên quái vật ôm chàng chạy lui về phía sau, thân pháp thật nhẹ nhàng kỳ lạ, chẳng giống một chút nào với tên quái vật có thân hình to lớn dềnh dàng như hấn.

Đột ngột, phía trước mặt vắng vắng ống tay áo bay phần phật, quái vật đột nhiên lướt về một bên, nấp vào trong một ngách động tối tăm.

Ngọc Kỳ lấy làm kì lạ, chàng nghĩ thầm: “Chuyện quái lạ, tên quái vật này vẫn có thể sợ người sao?”

Giây lát sau, tiếng tay áo bay phấp phới gần tới, có một giọng khàn khàn vang lên:

- Nhị ca, chậm lại thôi, đoạn này tối quá, mà còn có những ngách động, những hố sâu bí mật cơ quan kì lạ không thể đoán được, phải hết sức cẩn thận mới được.

Tiếng tay áo phất phơ lập tức ngưng lại, đổi thành tiếng những bước chân.

Tiếp theo đó, bịch bịch hai tiếng, hai người té xuống một cách nặng nề.

Ngọc Kỳ phân biệt rõ ràng tên quái vật đang ôm mình lặng lẽ từ chỗ nấp bước ra, tay vừa động một cái, hai người kia liền bị té ngã.

Thân hình của quái vật tuy to lớn, nhưng lạnh lẽo vô cùng, sau khi đem hai người bị té nhét vào vách đá xong lại tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu, trước mặt thấp thoáng ánh lửa, quái vật dường như hơi sợ, ánh lửa tối nhanh thì quái vật càng lui ra sau, rồi quẹo một vòng, nhét Ngọc Kỳ vào trong một cái hốc đá. Tiếp theo đó, một viên hoàn đơn thơm kì lạ bốc lên mũi, được đút vào trong miệng chàng, trong tai vang lên giọng nói khe khẽ của tên quái vật:

- Nuốt xong rồi hành công ngay, không được loạn động.

Sợi dây thừng buộc chặt chân tay của Ngọc Kỳ lập tức đứt ngay.

Tiếng vừa dứt, quái vật đã rời khỏi hốc đá tiếng cửa động đóng lại ngay.

Ngọc Kỳ hết sức nghi hoặc, nghe giọng nói, rõ ràng là tiếng người, nhìn vóc dáng, phân biệt rõ ràng không phải là người, chứ không làm sao có vẻ độc ác như vậy, lại khỏe đến như vậy.

Do viên thuốc trong miệng chàng phảng phất mùi thơm dịu dịu, chàng chẳng chút nghi ngờ nuốt ngay, một dòng chảy ấm áp từ dưới bụng dâng lên, khí huyết lập tức cuộn trào mãnh liệt.

Chàng ngồi ngay ngắn, cố nén cơn đau ở ngực đã làm ngưng tụ chân khí. Khí trời rét mướt đến kì lạ, vết thương ở dưới hông của chàng máu đã đông lại cũng may là không bị chảy ra nhiều.

Chàng đang hành công đến bước quan trọng, ở phía ngoài động vang lên những tiếng chân nhốn nháo. Thạch động vừa bị quái vật đóng lại, nghe không rõ những tiếng nói ở phía ngoài, nhưng do mặt đất bị chấn động, mới biết có không ít người đang chạy.

Chàng không kể gì đến việc lành dữ sẽ đến với mình, vẫn hành công như cũ, bản thân chàng đã có tuyệt học hành công trị liệu vết thương, lại thêm viên linh đan thần diệu mà quái vật đã cho chàng, hai cái cùng hòa làm một, vì vậy đạt được hiệu quả thành công lên gấp bội.

Đang lúc chăm chú hành công, chàng trực giác cảm thấy có người đến bên mình, người đó đến quá nhẹ nhàng, giống như một bóng ma dừng lại phía trước chừng năm thước, vì trong động quá tối, chàng lại không thể mở mắt ra, nếu không sẽ bị ngoại giới làm rối loạn thần trí, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng cơ thể của người ấy phát ra những tia ấm áp, chàng liền cảm thấy ngay.

Bình sinh chàng đã đạt được Vô Thượng tâm pháp, và sau khi uống Vạn đối huyền sâm, Nhâm Đốc nhị mạch đã thông, chỉ còn hỏa hầu là hơi kém mà thôi. Toàn thân chàng từ từ vọt lên những lớp sương mù rất mỏng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu ở trên trán của chàng không giọt rơi xuống.

Đúng là bước ngoặt sinh tử, nếu định lực và nhẫn lực không tới chốn, những người công phu còn yếu mất hết ngay, hai mươi năm cần cù gian khổ tập luyện, cuối cùng phải phó mặc cho nó chảy về biển đông, nặng thì lập tức tàn phế, còn phải lo đến tính mạng, đó là điều kỵ húy của võ lâm, cũng là điều mà họ gọi là chân khí đi vào con đường rẽ, đệ tử của Huyền Môn và Phật Môn thì gọi đó là tẩu hỏa nhập ma, điều mà con nhà võ sợ hãi nhất.

Chàng có định lực siêu nhân và ý chí kiên nhẫn không lay chuyển nổi, chịu đựng hết sức khổ sở, không những không buông rời kinh lực vận công, mà còn lại dùng hết toàn lực.

Đang lúc chàng đối đầu với việc thành công và thất bại, thì một bàn tay nhỏ nhắn ồm ỏi ngoài lạnh trong nóng, ấn vào huyết Mạch môn ở sau lưng chàng, tiếp theo đó một bàn tay khác ấn vào huyết đan điền ở dưới rốn của chàng.

Hai làn hơi ấm áp và êm dịu, từ trong hai bàn tay chậm chậm truyền vào bên trong cơ thể, vừa bước vào kết hợp chân khí trong mình chàng, lập tức phát sinh công lực vô hạn độ.

Hảo rồi! Chân khí đã có được sức sống mới, cuộn trào dữ dội, chảy băng băng, giống như có thần trợ lực y hệt.

Cơn đau trong cơ thể chàng dần dần tiêu tan, chân khí đã có thể tùy ý thông suốt. Không cần hỏi cũng biết, nội thương trầm trọng của chàng cũng khỏi đi hết sức thần kỳ. Từ nơi sâu thẳm trong lòng chàng dâng lên một mối cảm khái khôn xiết.

Cuối cùng hai bàn tay ấy đã rời khỏi mạch môn và đan điền của chàng, chàng lại vận công thêm một lúc nữa, thì mới ngừng việc hành công. Đồng thời thuận thế ngã xuống đất, rạp đầu ba cái, nói một cách cung kính rằng:

- Tiểu tử Dương Ngọc Kỳ, đang lúc tính mệnh lâm nguy may mắn gặp được lão tiền bối cứu giúp, công ơn đức này, tiểu tử mãi mãi không quên. Xin hỏi lão tiền bối tính danh là chi, để tiểu tử khắc ghi trong lòng.

Một màu xanh chói chang rực rỡ đột ngột xuất hiện, chàng ngược đầu lên nhìn, thì lập tức ngơ ngơ ngác ngác.

Cách chàng hơn một trượng, một người khó phân biệt là nam hay nữ đang ngồi xếp bằng, vóc người thấp hơn chàng một cái đầu, sắc mặt nhợt nhạt, mái tóc bạc phủ xuống đất, đôi con ngươi như ánh sao lấp lánh chiếu sáng, mũi cao miệng nhỏ, sắc mặt sáng bóng nhưng lại trắng bệch như tờ giấy, dưới sự phản chiếu của ánh sáng màu xanh, giống vô cùng gương mặt của người chết, mình mặc chiếc áo bào màu xanh dài chấm đất.

Tay áo quá chật, đôi tay nhỏ nhắn xương nhiều hơn thịt nhưng trắng tinh như ngọc, trên tay phải đang cầm một hạt bảo châu to bằng trứng hột vịt phát ra màu xanh óng ánh.

Nhìn nét mặt, người này đẹp dễ thanh tú như vậy, nhất định thuộc về phái nữ. Nhìn mái tóc rũ xuống chấm đất, thì tuổi tác không phải là nhỏ, nhưng gương mặt thì lại giống như một thiếu nữ, không thể vượt quá hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Bà mỉm cười với chàng với vẻ thiện ý, đứng dậy một cách chậm chạp.

Ngọc Kỳ cảm giác bị một lực đạo kỳ quái và hùng hậu, đang nâng thân mình dậy, chàng không khỏi run sợ. Nhưng cái tính trẻ con của chàng vẫn chưa bị mất, chàng cố vận nội kinh làm cho thân mình rơi xuống đất.

Chàng không dùng kinh lực thì tốt hơn, vừa dùng kinh lực, toàn thân của chàng trái lại bay lên trên như một viên đạn, rồi rớt xuống đứng yên.

Nữ quái nhân trên khuôn mặt phẳng phất nụ cười. Bà nói với chàng bằng giọng nói hết sức mềm mỏng nhẹ nhàng.

- Hải nhi, người bướng bỉnh khó bảo lắm.

Gương mặt của Ngọc Kỳ nóng lên, chàng chỉ còn cúi đầu một cách ngượng ngáp.

Nữ quái nhân có lẽ biết chàng hơi xấu hổ về hành động vừa rồi, liền tiếp tục hỏi rằng:

- Từ khi các ngươi bước vào khu vườn mộ, là ta đã nắm hết được tình hình. Ta đã ẩn trong cái phủ ở dưới đất này đã bốn mươi năm, từ lâu ta không còn can dự vào chuyện của thế gian, người đừng thắc mắc tại sao ta lại giúp ngươi qua được cửa ải khó khăn, ngay cả đến ta cũng giải thích vô ích, có lẽ đây là duyên phận giữa ta và ngươi, hay là nghị lực của ngươi đã làm cảm động ta chăng?

Ngọc Kỳ khom mình nói:

- Đa tạ sự giúp đỡ của lão tiên bối.

Nữ quái nhân tiếp tục nói:

- Người bất tất phải hỏi ta là ai, mặc dù ta đã có ý nghĩ không xuất thế lại nữa, nhưng nghe khẩu âm của người giống như là người ở bản phủ.

- Văn bối đúng là người bản phủ Long Môn.

- Cái gì? Nữ quái nhân giật mình kêu lên, hạt lục châu trong tay run run, hỏi một cách gấp gáp:

- Người có phải là người Long Môn Dương Gia, gọi là Dương Ngọc Kỳ?

Ngọc Kỳ ngơ ngác nói:

- Văn bối đúng như thế.

- Tên của gia gia người là gì? Nữ quái nhân bước lại gần hỏi, thần sắc trên gương mặt hết sức cổ quái.

Ngọc Kỳ trong lòng hơi sợ hãi, không nén nổi thối lui một bước, trầm giọng nói:

- Lão tiên bối hỏi gia thế của văn bối là có ý gì?

Nữ quái nhân dường như đã bình tĩnh lại, trả lời với giọng yếu ớt:

- Chẳng có ý gì khác, lão đã trốn thế gian bốn mươi năm rồi, đối với những chuyện của dương gian đã quên mất rồi, người đừng lo lắng gì.

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát, chàng ưỡn ngực lên rồi nói:

- Gia phụ tên Thuyên, tự gọi là Bích.

Thân hình của nữ quái nhân run run, liền hỏi tiếp với giọng vô cùng xúc động:

- Gọi là Bích... gọi là Bích...

- Vâng.

- Tên của lệnh tổ là?

- Gia tiên tổ tên Quân, tự Thế Hùng.

- Cái? Người "tiên tổ"? Nữ quái nhân kêu lên với giọng the thé.

- Vâng, gia tổ tiên mất đã hai mươi năm rồi.

Một tiếng phịch vang lên, hạt lục châu trên tay của nữ quái nhân lăn xuống đất, da thịt trên khuôn mặt không ngừng co giật.

Ngọc Kỳ lấy làm kinh dị vội thối lui ra sau, nữ quái nhân than dài một tiếng, nhặt hạt châu lên xoay lưng lại về phía Ngọc Kỳ, nói với giọng hết sức kỳ dị:

- A! Không thể được, trước đây hai mươi năm, đúng là chàng vẫn còn trẻ, như mặt trời giữa trưa vậy sao chàng có thể chết? Hài nhi, người không được nói bừa bãi.

Giọng nói của Ngọc Kỳ đột nhiên thay đổi, nói:

- Người có lúc cũng sớm chiều họa phúc, lão tiên bối, gia tổ thực sự đã lên tiên hai mươi năm rồi.

- Hài nhi, người có thể nói ra nguyên nhân cái chết của lệnh tổ không?

- Đầu tiên, xin lão tiên bối nói thẳng thắn cho vãn bối biết, có phải lão tiên bối có ân oán với Long Môn Dương Gia không?

- Người nghĩ nhiều quá, nếu có oán, người không thể tồn tại được đâu. Tuy chưa luyện qua quyền chưởng chính tông, nhưng những người thoát khỏi tay ta, ta tin rằng càng ngày càng ít.

Nữ quái nhân nói một cách bình tĩnh nhưng vẫn không quay mình lại.

Ngọc Kỳ không chú ý giọng nói của bà ta đã thay đổi, chàng kể lại chuyện gia thế của chàng mà trước kia chàng đã được Song Tuyết Kỳ Nhu kể lại.

Gần nửa buổi rồi mà nữ quái nhân vẫn chưa lên tiếng, một hồi lâu bà mới lên tiếng nói, giọng nói dường như đến từ nơi rất xa ở thế giới bên ngoài mà lại chứa đầy sự bi thương và cảm khái:

- Thiếu niên tử đệ giang hồ lão, bất hứa anh hùng kiến bạch đầu. Kết cục như vậy âu cũng là ý định của trời, nhưng không ngờ chàng có thể chết mau như vậy! Hài nhi, cha mẹ và tổ mẫu của người đâu?

- Bây giờ ẩn cư ở đâu, vãn bối vẫn chưa được biết rõ.

- Người không ở cùng họ sao?

- Vãn bối từ nhỏ bị nghĩa thúc tổ đem lên thâm sơn truyền đạt võ nghệ, chẳng mấy chốc đã hai mươi năm rồi.

- Nghĩa thúc tổ của người là ai?

- Song Tuyết Kỳ Nhu.

- À, lão Cốc Dật, lão không uống là người bạn thâm giao của tổ phụ người.

- Đúng là nghĩa thúc tổ vãn bối rất lấy làm vinh dự có vị thúc tổ như thế.

- Bây giờ người có toan tính gì không?

- Báo thù cho tổ phụ đồng thời đi tìm tổ mẫu và phụ mẫu.

- Còn nghĩa thúc tổ?

- Nghĩa thúc tổ đã đi về Đông Hải Độc Long đảo, thực hiện lời ước hẹn hai mươi năm trước đây, có lẽ nghĩa thúc tổ vĩnh viễn không thể xuất hiện giang hồ nữa rồi.

- À, điều này thì ta biết, tử tịch tiềm năng khí công của nghĩa thúc tổ người, khó mà thắng được Vô Cực thái hư thần công của Độc Long đảo, vì vậy vĩnh viễn không thể xuất hiện lại giang hồ.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên nói:

- Lão tiên bối dường như biết rất tường tận gia thế của văn bối.

Nữ quái nhân ngắt lời chàng nói:

- Ta cần phải biết, nhưng đáng tiếc là ta phải giữ lời hứa năm xưa, cũng là để vĩnh viễn nhớ đến thâm ân phụ dưỡng của phụ mẫu, vì vậy vĩnh viễn không thể gặp lại ánh sáng mặt trời, không thể giúp người đạt thành tâm nguyện, tuy người là con đích... đi theo ta.

Bà gờ cao hạt bảo châu chậm chậm cất bước, đi vào nơi sâu của địa đạo.

Ngọc Kỳ nghe bà nói không hiểu gì cả, chàng dường như bị thôi miên, đi theo sát sau lưng bà, quẹo trái rồi lại quẹo phải, không biết đã đi bao con đường nhỏ quanh co ở trong hầm sâu này, cuối cùng đã đến một gian phòng xây bằng đá vân thạch, kiến trúc y hệt một gian phòng ở trong cung điện.

Phòng rộng bốn trượng vuông, hai hạt châu màu trắng đục được treo lên ở đỉnh phòng, phản chiếu ánh sáng thật êm dịu, ánh sáng phản chiếu của vân thạch ở bốn bên, càng làm cho gian phòng vô cùng sáng sủa. Những cái giường, bàn, tủ... đều làm bằng vân thạch, đồ ngủ trên giường vô cùng tinh xảo và đẹp dễ, dường như là làm bằng một loại hàng bông vải sợi nổi tiếng và quý giá của lụa là, điều đó chứng tỏ nữ quái nhân là một người khuê danh tứ môn.

Đặc biệt là trên các bàn đá, bốn thứ quý của văn phòng bút, mực, giấy nghiên, tất cả đều đầy đủ, trên vách tường đối diện chàng, có treo một bức tranh thủy mặc, trên ấy vẽ một đôi thanh niên nam nữ dựa kề vào nhau hết sức thân mật.

Đôi mắt của Ngọc Kỳ rất bén nhọn, ban đầu chàng đã cảm thấy diện mạo tuấn tú của chàng thanh niên ở trong bức tranh rất quen mắt, còn cô gái thì không cần nhìn kĩ, chàng biết ngay đó là chân dung của nữ quái nhân. Nữ quái nhân thu lại viên lục châu, bước nhanh về phía trước bàn, quay bề mặt của bức tranh vào trong, một tay vịn vào bàn, mình dựa vào cạnh bàn hết sức mệt mỏi, rất lâu rồi vẫn chưa nhúc nhích.

Ngọc Kỳ đứng ngơ ngác ở trong phòng, lấy làm lúng túng khó xử.

Lâu lắm nữ quái nhân mới từ từ đứng dậy, đôi tay búi lại mái tóc dài đến chấm đất, rồi chậm chậm quay mình lại. Ngọc Kỳ nhìn kỹ thì thấy bên đôi con ngươi của bà hiện ra óng ánh những giọt nước mắt.

Trên gương mặt bà lộ rõ nụ cười đau khổ nói:

- Người hãy ngồi xuống, có phải người ngạc nhiên cảm thấy ta là người đã bốn mươi năm nay không thấy mặt trời mà hưởng thụ lại như người thường phải không?
- Văn bối nghĩ những điều ngược lại không phải thế. Đôi mắt của chàng nhìn chăm chú vào bà như muốn hóa đại.

Nữ quái nhân dường như hơi rung động nói:

- Người phục dịch của ta cứ ba tháng đến thăm ta một lần, trong mê cung của khu huyết mộ này, thường xuyên có những người lui tới nên ta cảm thấy đỡ tịch mịch. Người đã muốn báo thù cho tổ phụ, với công lực của người hiện nay mà nói, thật sự là đáng lo, khó có thể cùng người cùng người tranh tài cao thấp.
- Văn bối đang dụng công cần cù tập luyện không chút lơ là, cố đạt tới cái tinh tiến.
- Đáng tiếc là từ nhỏ ta không thích động dao múa kiếm, chỉ thích làm bạn với bút, giấy, nghiên, vì vậy không giúp đỡ gì nhiều được cho người. Nhưng việc tương kiến này âu cũng là an bài có thiện ý của ơn trên, ta muốn truyền cho người một bộ vô thượng tâm pháp về luyện công, và tuyệt học quý giá về phòng thân, người không thể nhẫn tâm từ chối ta phải không?

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh tú thấp thoáng sự bi ai sâu khổ của bà đến đờ đẫn, cảm giác trong tâm chàng đang trào lên chập chờn không biết vì lý do gì, một tình cảm sâu xa làm rung động tâm can chàng khó mà dùng lời để diễn tả được, không nén nổi tình cảm ấy chàng chậm chậm đi lên phía trước quỳ xuống một chân, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bà, và chân kia cũng quỳ xuống như thế.

Toàn thân của nữ quái nhân rung lên một cái, đột nhiên ôm chàng vào lòng, kêu lên hết sức cảm động:

- Hải nhi, hải nhi, con... con...

Rất lâu mới nghe giọng của bà nói với chàng:

- Hải nhi, con hãy ngồi xuống, để ta truyền cho con một loại vô thượng tuyệt học làm chân khí hồi lưu, tự bế kinh mạch, quy tức tục mệnh. Luyện tâm pháp này, những người đã có căn bản rồi không những công lực có thể mỗi ngày mỗi thăng tiến, lại càng có thể chống đỡ được sự lạnh lẽo khốc liệt đói khát xâm nhập. Ngoài ra, ta lại truyền thụ

cho người bộ pháp hướng lành tránh ác, kỳ ảo tuyệt luân, dưới vòng vây tấn công của cao thủ, sử dụng nó có thể hy vọng thoát thân tránh được tai họa.

- Lão tiên bối, loại tâm pháp và bộ pháp này có danh xưng không?

Nữ quái nhân ngồi trên cái bệ trước bàn cười nói:

- Tâm pháp tên gọi là Huyền thông, huyền giả hư vô, thông giả đạt đã, cũng lại là vô trung sinh hữu, vô sở bất năng. Bộ pháp tên gọi là Hoán hình, hư hư thật thật, thật giả khó phân biệt.

- Lão tiên bối, hài nhi đã từng luyện qua bế tuyệt kinh thuật.

- Hài nhi thủ pháp ấy cũng là một tuyệt thực. Bây giờ lưu ý khẩu quyết tâm pháp của ta, hãy ghi nhớ kỹ. Trời sắp sáng hẳn, Ngọc Kỳ đã luyện đủ Huyền Thông Tâm Pháp trong một nửa giờ. Thiên tư đặc biệt cao, hiểu biết lại hơn người, trong vòng hai giờ ngắn ngủi, chàng đã có thể nắm được sự sâu xa tuyệt học của hai môn ấy.

Nữ quái nhân sau khi đợi đến cho chàng lãnh hội được toàn bộ, mới ra lệnh cho chàng ngừng lại, nói rằng:

- Sự hiểu biết của con đã ngoài dự đoán của ta, Dương gia đã xuất hiện một nhân tài, kỳ hạn thành công không còn xa nữa, ta sẽ tiễn người ra khỏi động này.

- Lão tiên bối, các bạn của vãn bối...?

- Hai vị cô nương ấy à? Công lực của họ so với người thâm hậu hơn nhiều, những kẻ xấu này không làm gì được nàng đâu, họ chỉ bị giam giữ chớ không nguy hiểm, con phải tự mình đi cứu người mới được, để cho con có kinh nghiệm và được rèn luyện cũng là một chuyện hay. Ta tạm thời tiễn con đến đoạn đường trước lúc vào trong phòng này.

Ngọc Kỳ chợt nhớ ra hỏi:

- Người quái vật mà cứu vãn bối, khi này không biết có phải là lão tiên bối giả dạng không?

Nữ quái nhân cười nói:

- Không, đó là một người khác. Ta đâu cần thiết phải giả trang thành quái vật? Đi thôi!

Bà dắt chàng ra khỏi phòng, giơ cao hạt lục châu theo đường cũ mà đi ra. Đến trước vách đá vừa rồi mà bà đã gặp chàng, bà đặt trong tay chàng viên ngọc lục châu, nói một cách buồn bã:

- Hải nhi, sau này gặp lại tổ mẫu, hãy đem viên lục châu này trao cho người, đồng thời nói rằng hy vọng người hãy đến xem thử ta cuộc sống của một người đàn bà ở âm thế đã bốn mươi năm rồi.

- Lão tiên biết gia tổ mẫu ư?

Nữ quái nhân gật đầu cười đau khổ mà nói rằng:

- Không những biết mà còn kết bạn thâm giao, người hãy thay ta mà hỏi thăm sức khỏe đến bà ấy.

- Lão tiên bối có thể cho con biết thiệt danh của người, để con bẩm cáo với gia tổ mẫu. Sau này có thời gian, con nhất định lại rập đầu lão tiên bối.

- Bất tất...

Bà hơi ngừng lại, nhìn chăm chú vào chàng nói:

- Tổ mẫu con đã biết tất cả, ta họ Lam, tên Bích Ngọc. Con hãy giữ gìn sức khỏe.

Nói xong, thoái lui ra sau thật nhanh trong tiếng thổ dài não ruột, bóng người thoát chốc mất tăm.

Bích Ngọc! Bích Ngọc! Hai chữ này trong tai chàng vang lên âm âm, một ánh chớp lóe qua óc, trong lòng chàng đột ngột kêu lên điên cuồng: "Gia gia tên gọi là Bích, ta có cảm giác người trong tranh thấp thoáng giống ta, bà đối với ta hết sức tình cảm thân thiết. A! Tại sao ta lại hồ đồ như thế được?"

Chàng chạy như tên bắn về phía động la to:

- Tổ bà, tổ bà, xin đợi Kỳ nhi với...

Chạy được hai khúc quanh, trước mặt đã bịt kín lại rồi. Chàng bò phục ở dưới đất, kêu lên hết sức tha thiết:

- Tổ bà, con lại đây làm bạn với tổ bà, tổ bà ở trong âm phủ này âm u quá!

Hồi lâu sau, chàng mới chầm chậm đứng dậy, đi về con đường cũ. Vách đá không biết lúc nào đã tự động mở ra một khe hở lớn.

Chàng nghe thấy tiếng bước chân phảng phất ở phía xa xa. Chàng giấu kín hạt lục châu ở trong mình, trong động lại một lần nữa biến thành địa ngục tối đen.

Chàng lặng lẽ đi ra, theo hướng bước chân vọng tới từ phía bên trái.

Đột ngột, sau lưng vang lên một tiếng rất khẽ, vách đá tự động đóng lại. Độ nhanh nhạy trong sự nghe nhìn của chàng, dường như đã tinh tiến lên rất nhiều, đột nhiên

nghe thấy sau lưng ngoài hai ba mươi trượng, có hai người đang với thân pháp cực nhẹ và cực nhanh lướt về phía chàng.

- o O o -